

Endnu staaer imidlertid det Hovedspørgsmaal tilbage, i hvilket Udvalget ikke har kunnet tiltræde det tidligere Udkasts Regler, nemlig forsaavidt der i dette ved Siden af Forfritterne om Udelukkelse af visse Beviser, er givet enkelte Bestemmelser om Bevisets Styrke, eller som det hedder i Udvalgsbetænkningen gjort et Forsøg paa at give et Slags Regler om Bevis. Det indrømmes iøvrigt, at disse Regler ere faa og høist begrænsede, og at de ingenlunde kunne siges at opstille en legal Bevistheori, idet Man har holdt sig til enkelte negative Bestemmelser og fastsat, at hvor kun et vist lavt Maal af Bevis er tilstede, skal den Anklagede frifindes. Udvalget har derhos bemærket, at disse Bestemmelser ere tagne ud af den engelske Sædvaneret, idet de fleste af dem ere saadanne, at en engelsk Rævningsdommer vilde ansee sig forpligtet til at opfordre Rævningerne til at frifinde, naar der ikke var tilveiebragt stærkere Beviser mod den Anklagede end de, der saaledes ere betegnede som utilstrækkelige. Udvalget har derfor ogsaa indrømmet, at disse Bevisregler ikke i sig ere meget betænkelige, og at Rævninger, om de end ikke staae i Loven, ikke vilde finde skyldig paa faa svage Beviser, ligesom Dommeren, naar Rævningerne desuagtet gjorde det, vistnok vilde fordre en ny Prove af Sagen. Den Fare, som snarest kunde indtræde, vilde efter Udvalgets Formening være den, at den indviklede sig i en Tilboielighed til at finde skyldig, naar de Betingelser, der fordres for at kunne erklære „skyldig“ vare tilstede, ligesom det efter Udvalgets Mening kan befrygtes, at Man ved at opstille slige Regler forvirrer Begreberne og fremkalder Resultater, modsatte dem, Man har søgt at opnaae.

Dette er imidlertid ikke Udvalgets Hovedindvending mod de heromhandlede Bestemmelser, der erkjendes i andre Henseender at kunne have deres Nytte, navnlig i Begyndelsen, indtil en Sædvane ved Opfattelsen af Beviset har dannet sig. Den væsentlige Anke mod det tidligere Udkast er rettet mod sammes § 264, der bestemmer, at Sagen i slige Tilfælde, hvor der ikke er et vist lavt Maal af Bevis tilstede, slet ikke gaaer til Rævningerne, hvorimod Retten frifinder den Anklagede. Derved har Man efter Udvalgets

Formening lagt Afgjørelsen af et væsentlig faktisk Spørgsmaal i Dommerens istedfor i Rævningernes Haand, og imod et saadant Skridt har Udvalget troet at maatte bestemt udtale sig. Naar det efter hvad der er fremkommet under Sagen, er klart, at den Anklagede ikke kan dømmes skyldig, er den naturlige Veie efter Udvalgets Anskuelse den, at give Overanklageren Myndighed til at frasalde Sagen i alt Fald med Rettens Samtykke. Der er efter Udvalgets Opfattelse ikke nogen Fare ved, at den samme Mand, der har besluttet Anklagen, ogsaa kan frasalde den, især under Rettens Kontrol og det vil være urigtigt at fortsætte Bevisførelse, Taler for og imod, samt at kræve Rævningernes Erklæring og Domsaffigelse, naar det maa ansees givet, at der ikke er Bevis for Anklagedes Skyld. Det vil efter Udvalgets Mening gjøre et godt Indtryk, at Anklageren opgiver en Sag, naar han selv erkjender, at Bevis mod den Anklagede ikke er tilstede, og dette vil være den største Opreisning Anklagede kan faae.

I Henhold til disse Betragtninger har Udvalget foreslaaet, at den tidligere § 264 og de sig dertil knyttende Bestemmelser i de tidligere §§ 242, 248, 256 og 259 om Bevisets Kvantitet skulde udgaae, alene med Undtagelse af den Bestemmelse, at Bevis for, at en Forbrydelse overhovedet er begaaet, ikke kan tilveiebringes alene ved den Anklagedes Tilstaaelse, men at den maa bestrykes ved de oplyste Omstændigheder, hvilken foreslaaes knyttet til den tidligere § 170, og under Forudsætning af, at disse Bestemmelser udgaae, har Udvalget troet, at der ikke var Anledning til at bevare et særligt Kapitel om Bevis, men at de enkelte Regler om Beviset, der bibeholdes, bør indfattes paa de Steder under Hovedforhandlingen, hvor de nærmest høre hjemme. Derhos har Udvalget i Henhold til sine fremførte Ytringer foreslaaet indstødt i Kapitlet om Hovedforhandlingen en ny Bestemmelse, som gaaer ud paa, at naar Overanklageren finder, at der efter de i Sagen fremkomne Oplysninger er Anledning til at frasalde Anklagen, gjør han Indstilling herom, der kun gaaer ud paa, at Sagen ganske skal bortfalde eller at den bortfalder med Forbehold af ny Sags Anlæg. Ret-